

ماریو بالوتلی، در جازدن در ترکیه و داستان از عرش به فرش رسیدنش

چرا همیشه من؟

رسانده ولی چه کسی بیشتر از خود او در سرنوشتش مقصر بوده و این چنین به آینده اش ضرر و آسیب رسانده؟ فشار رسانه‌ها، حملات نژادپرستانه همیشگی، تصمیم‌های نادرست شخصی و اشتباهات مدیر برنامه‌های او همگی در پایان تلخ قصه ماریو شریک بودند. شب جدال برشا و هلاس ورونا به قدری شعارها آزار دهنده بود که ماریو توپ را به سمت تماشاگران پرتاب کرد و داور مجبور به توقف بازی شد؛ بالوتلی که پیش‌تر در منچستر سیتی از توجه و فشار همیشگی رسانه‌ها خسته شده بود پس از گلزنی جمله «چرا همیشه من» را به دوربین‌ها نشان داد ولی بیشتر مشکلات او خودساخته بود؛ حتی غیبت‌های مداوم در تمرینات باشگاه برشا هم جنجال‌ساز شد و ماسیمو چلینو رئیس باشگاه خریدش را اشتباهی بزرگ و خود او را شخصی بدون تعهد معرفی کرد.

مینو رایولا مدیر برنامه‌های بالوتلی بزرگترین اشتباهش را انتقال ماریو از منچستر سیتی به میلان عنوان کرده و می‌گوید بالوتلی هیچ‌گاه مثل ندود، ابراهیموویچ و یا پوگبا نبوده و توان کنترل و مقابله با حواشی را نداشته؛ «اشتباه بزرگی که در دوران حرفه‌ای خود انجام دادم، انتقال بالوتلی از من سیتی به میلان بود. من خود مخالف این جابه‌جایی بودم و به ماریو گفتم که تو در سیتی موفق خواهی شد! متأسفم چرا که اگر با جدیت جلوی چنین انتقالی را می‌گرفتم، ماریو مجبور به پذیرفتن آن بود.»

ماریو بالوتلی جلوتر از همه به خود و آینده‌اش ظلم کرد؛ براندان راجرز، خوزه مورینیو و روبرتو مانچینی همگی در راستای کمک به «پسر بد فوتبال» کار کردند اما فوتبال هیچ‌گاه اولویت اول مهاجم سیه‌چرده ایتالیا نبود. بالوتلی مقصر اصلی سرنوشت خود بوده ولی حتی اگر نیت به احیای دوباره هم داشت در شب جدال ورونا برابر برشا قید همه چیز را زد؛ شبی که مورد تمسخر و شعارهای نژادپرستانه هواداران ایتالیایی قرار گرفت و فریاد زد: «برای مردمی که در این جایگاه نشسته‌اند و صدای میمون در می‌آورند، برای خانواده‌ها و فرزندان‌تان، شرم بر شما باد!»

دریافت کرد و از پانزده دقیقه وقت استراحت بین دو نیمه، ۱۴ دقیقه را با او صحبت کردم تا به شیطنت بازیکنان حریف واکنشی نشان ندهد. فکر می‌کردم بالوتلی توجیه شده بود که مهاجمی جز او ندارم و تحت هیچ شرایطی نباید خطا بکند؛ ۱۴ دقیقه کامل با او صحبت کردم و وقتی نیمه دوم آغاز شد، پس از تنها دو دقیقه کارت زرد دوم را دریافت کرد و از زمین مسابقه اخراج شد! آن لحظه بود که احساس پوچی، ضعف و بی‌هوودگی کردم.»

پس از دو فصل ناامید کننده در لیورپول و آث میلان، سوپر بالو راهی نیس فرانسه شد؛ اولین فصل حضور در لیگ فرانسه عالی پیش رفت و طی ۲۳ مسابقه، ۱۵ بار موفق به گلزنی شد و این روند رو به جلو در فصل دوم نیز تداوم پیدا کرد. ۴۳ گل در مجموع ۷۶ بازی، عملکرد خیره‌کننده‌ای بود و وقتی سکان هدایت تیم ملی ایتالیا به دست روبرتو مانچینی افتاد، سوپر ماریو دوباره به تیم ملی کشورش فرا خوانده شد؛ بالوتلی به عنوان پسر طلایی سال ۲۰۱۰ با پیراهن اینتر، منچستر سیتی، لیورپول، میلان، نیس، ماریو، برشا و مونزا به میدان رفته است ولی اکنون در سال ۲۰۲۱ و در سن ۳۰ سالگی، دستاوردهایش به بزرگی آرزوهایش نبوده! بالوتلی فرصت دوباره مانچینی را هم از دست داد و پشیمانی مریبی سابق سیتیزن‌ها را به بار آورد؛ «دو سال پیش و زمانی که ۲۸ ساله بود و به بلوغ کامل رسیده بود، او را به تیم ملی دعوت کردم تا بهتر شود و اعتماد به نفسش را افزایش دهم؛ امیدوار بودم با این کار مجدداً اوج بگیرد و تبدیل به همان بازیکن بزرگی شود که پیش‌تر می‌شناختم. بالوتلی تلاش زیادی برای برگشتن انجام نداد و برای این موضوع بسیار ناراحت و متأسف هستم. همیشه منتظر تحولی تازه بودم ولی هرگز چنین اتفاقی رخ نداد؛ اکنون دیگر ماریو ۳۰ ساله شده و به جای آنکه کمک تیم ملی ایتالیا باشد و روزهای اوجش را سپری کند، مورد توجه تیم‌های دسته سومی قرار می‌گیرد!»

ماریو می‌گوید جبر و ظلم زمانه او را به چنین جایگاهی

انتقال اخیر خود تماماً در قالب بازیکنی آزاد و بدون قرارداد راهی باشگاهی جدید شده و به جای احیای دوباره، در سراسیمگی سقوط قرار گرفته؛ مشکلات اخلاقی، حاشیه‌های ریز و درشت، بی‌نظمی در تمرین‌ها و توجه نکردن به خواسته‌های مربیان مسیر پیشرفت مهاجم سیه‌چرده تیم ملی ایتالیا را مسدود کرد و قهرمان اصلی داستان سوپر ماریو، باشگاه بارسلونا بود که قبل از اینتر، قید خرید بالوتلی را زد و در شدن در تست‌های فنی و پزشکی، را، بهانه‌ای برای نخواستنش کرد!

«پسر بد دنیای فوتبال» عضو تیم شگفت‌انگیز اینتر به سرمربیگری خوزه مورینیو پرتغالی بود و تلاش‌ها و گلزنی‌هایش راه رسیدن نراتزوری به سه‌گانه رویایی را هموار ساخت؛ اینتر در تابستان ۲۰۱۰ با مبلغ نجومی ۲۲/۵ میلیون یورو جوان با استعداد خودش را به باشگاه لیورپول واگذار و خود را از شر حواشی پایان ناپذیرش راحت کرد؛ مارکو ماتراتزی از بهترین دوستان بالوتلی در جوزهبه مانترا بعدها گفت که ماریو حتی به نصیحت‌های پدرش هم عمل نمی‌کرد و هر قدر اصرار او برای کار تیمی و همکاری با سایر بازیکنان بیشتر می‌شد، به همان اندازه تکروی‌های بالوتلی افزایش پیدا می‌کرد و هیچ‌گاه در قالب تیم نبود.

فردای انتقال به مرسی‌ساید، رسانه‌های انگلیسی فاش کردند که باشگاه لیورپول در بندی از قرارداد متعهد شده تا اگر بالوتلی طی یک فصل، کمتر از سه بار به دلایل غیر ورزشی اخراج شود، یک میلیون یورو پاداش برای او در نظر بگیرد؛ براندان راجرز سرمربی لک‌لک‌ها معتقد بود سوپر ماریو می‌توانست به عنوان یکی از بهترین مهاجمان جهان شناخته شود و خوزه مورینیو همواره تلاش کرد تا مهاجم تیمش را در مسیر درست فنی و اخلاقی قرار دهد.

تلاشی که شاید به گفته آقای خاص بی‌ثمر بوده؛ «زمانی که در اینتر حضور داشتم، با روبین کازان در لیگ قهرمانان اروپا بازی داشتیم و مصدومیت ساموئل اونو و دیگو میلیتو، باعث شد تا از بالوتلی به عنوان بازیکن ثابت استفاده کنم؛ در لحظات پایانی نیمه اول، ماریو کارت زردی از داور مسابقه

علی بابازاده

Ali babazadeh

«تنها یک بازیکن وجود دارد که کمی از من بهتر است؛ لیونل مسی! شاید این حرف خنده‌دار به نظر برسد اما به زودی صاحب توپ طلا خواهم شد. اگر تلاشم را نکنم به اهدافم نخواهم رسید و مهم این است که هنوز برای رسیدن به افتخار دیر نشده.»

وقتی در سال ۲۰۱۰ «سوپر ماریو» جایزه پسر طلایی را دریافت کرد، ظهور یک ستاره جدید در دنیای فوتبال نمایان شد و واضح بود که خیال آتوزوری تا سالیان سال، از داشتن یک مهاجم تمام عیار راحت است.

بازیکن آن زمان باشگاه اینتر میلان در سال ۲۰۱۰ توانست جایزه بهترین فوتبالیست اروپایی زیر ۲۱ سال را به دست آورد و سودای بهترین ماندن را در سر داشته باشد. فوتبال ایتالیا تاکنون مهاجمان زیادی در سبک بالوتلی نداشته و همه می‌دانیم که ترکیب سرعت، تکنیک و تمام کنندگی چه گول بزرگی از مهاجر غنایی ساخته و به گلزنی تمام عیار تبدیل کرده بود.

ابتدای فصل، در هیاهوی انتقال راموس به پاری سن ژرمن و شایعات پیرامون کیلیان امباپه و ارلینگ هالند، ماریو بالوتلی که قراردادش با باشگاه مونزا ایتالیا در تاریخ ۳۰ ژوئن به پایان رسیده بود، سقوطی دوباره را تجربه کرد و با انتقالی آزاد، به باشگاه آدانا دیمیراسپور ترکیه پیوست! هر چه بیشتر از عمر فوتبالی بالوتلی سپری می‌شود، فراموشی او توسط فوتبال دوستان جهان سرعتی دوچندان می‌گیرد و طعنه آمیز اینکه بازیکن ثابت تیم‌های منچستر سیتی و آث میلان، در سی سالگی از سطح اول و دوم فوتبال جهان خارج شده. ماریو که معتقد بود در فوتبال ایتالیا به او ظلم شده و مورد بی‌عدالتی قرار گرفته، در چهار